

cafèamblllet.com

MOLT GREU | 30.001 a 600.000 euros

4

Protestar com els treballadors de televisió

La llei prohibeix les manifestacions no comunicades en "infraestructures de telecomunicacions". El final de l'article, però, és obert: l'acció sancionada ha de suposar un "risc per a la vida o la integritat física de les persones".

LLEU | 100 a 600 euros

5

Ocupar una seu bancària

Es podrà sancionar l'ocupació o permanència de "qualsevol immoble, vivenda o edifici aliè" en contra de la voluntat del propietari. Experts aconsellen multiplicar les accions per generar impacte polític.

GREU | 601 a 30.000 euros

6

Intentar aturar un desnonament

La llei és clara, però l'escenari és confús. Ada Colau va estrenar el seu mandat aturant un desnonament i, a mitjans de juliol, la ILP contra els desnonaments ha estat aprovada pel Parlament.

A DESOBEIR!

Guia bàsica per a reaccionar davant la Llei Mordassa a l'espera de les primeres sancions

L'advocat Andrés García Berrio anima els col·lectius a informar-se i cercar estratègies per a la desobediència

PÀGINA 2

LLEU | 100 a 600 euros

10

Negar-se a identificar-se

Una iniciativa anima la gent a anar a les manifestacions sense el DNI i, és clar, comunicar al cos policial que es tracta d'un acte voluntari contra la Llei Mordassa. En cap cas fer-ho suposa una falta greu.

GREU | 601 a 30.000 euros

11

Negar-se a dissoldre's

Organismes d'arreu han denunciat que aquest article restringeix "les llibertats bàsiques". El Dret Internacional, doncs, és favorable al manifestant. Els darrers dos anys, hi ha hagut 87.000 manifestacions a Espanya.

MOLT GREU | 30.001 a 600.000 euros

12

Organitzar protestes en una central nuclear

La llei prohibeix manifestar-se a les centrals nuclears sempre i quan l'acció suposi "un risc per a la vida o la integritat física de les persones". Les interpretacions són, de nou, múltiples.

#LLEIMORDASSA

Sense por a desobeir

L'especialista en drets humans Andrés García Berrio aconsella com afrontar la Llei Mordassa

LAIA SERÓ
@LAIASERO

Des de l'entrada en vigor de la Llei Mordassa l'1 de juliol, el missatge dels moviments socials és clar: la ciutadania ha d'empoderar-se i continuar manifestant-se com fins ara (o més), lluny de deixar-se vèncer pel discurs de la por i l'extensa llista de noves accions sancionables. Però, és tan fàcil? "No aconseguirem aplicar-la, la desobeïrem!", diu l'advocat Andrés García Berrio des del telèfon, com si tingüés al davant el mateix Jorge Fernández Díaz, ministre d'Interior i impul-

sor de la llei. Cal reaccionar davant l'objectiu de la llei "d'expandir la por, emporuguir i condicionar els moviments socials" i "veure quines estratègies tenim" per desobeir-la, continua. García Berrio, advocat del col·lectiu Arrels i membre de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona, està convençut que la polèmica norma –que, entre d'altres accions, sanciona penjar-se i enganxar una pancarta o impedir un desnonament– s'acabarà derogant, ja sigui per la pressió política o als jutjats.

Berrio també reconeix, però, que hi ha hagut una "sobredimen-

sió" de les conseqüències reals d'aquesta reforma. I, per exemplificar-ho, cita un dels articles més qüestionats de la llei: el que regula la difusió d'imatges on apareguin cossos policials. Des de l'altra banda del fil, García Berrio parla amb indignació: "En l'imaginari col·lectiu s'ha instal·lat que la llei prohibeix gravar policies i no és veritat. És més, si tu graves un agent que està agredint algú i un policia esborra les imatges, qui estaria cometent un delictes –d'obstrucció a la justícia– és ell, no tu". Efectivament, el límit últim és "el respecte al dret fonamental de la informació", resa la llei. Davant d'aquest desconeixement i de l'ambigüitat del text, el lletrat recomana que tothom es llegeixi la llei i que els col·lectius cerquin suport jurídic i multipliquin les seves accions. "Hi haurà més situacions d'arbitrarietat [policial] al carrer? Ho poden intentar, però nosaltres els hem de respondre amb una reacció col·lectiva el més forta possible". L'objectiu dels moviments socials és aconseguir que cada multa comporti un cost polític que acabi desgastant el govern.

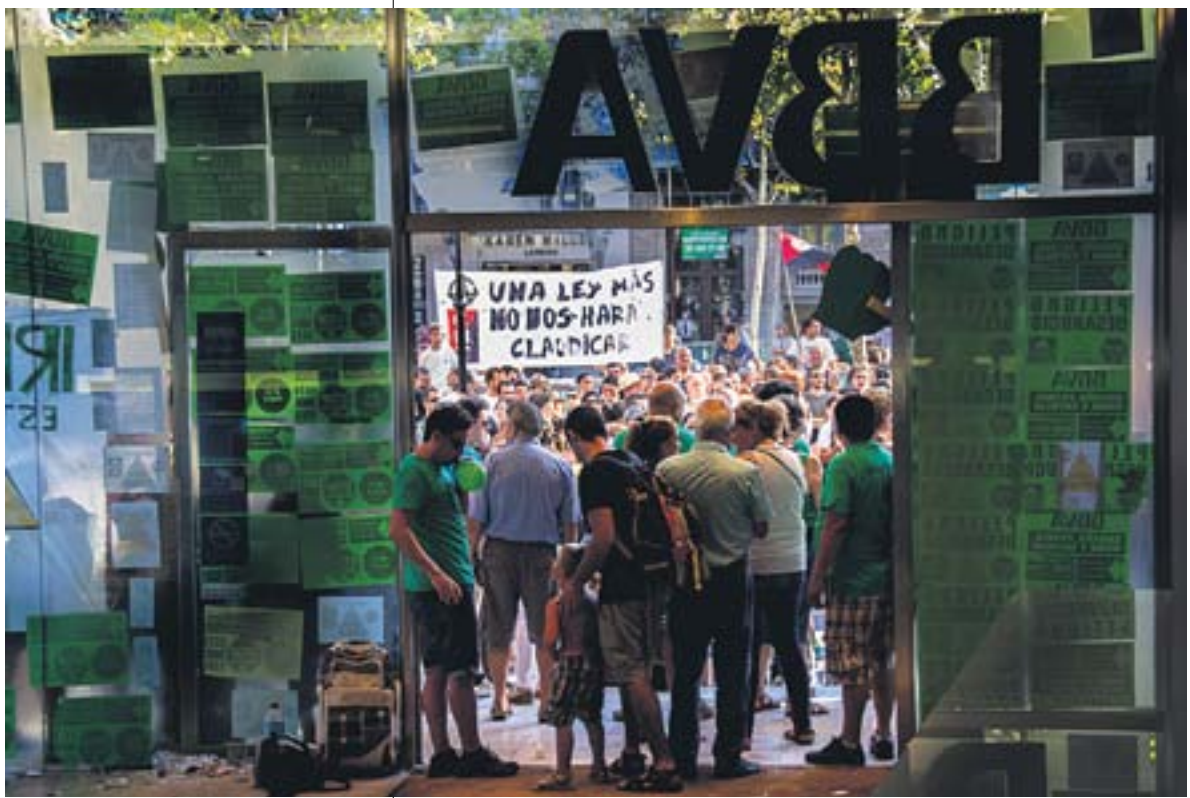
Però, com fer-ho? García Berrio dibuixa dos escenaris de lluita: el carrer i els jutjats. "La primera vegada que sancionin l'ocupació d'un banc, l'endemà hem d'ocupar-ne una vintena perquè el cost polític sigui més fort que la sanció", espera indignat entre interferències en la connexió. I així, amb totes les accions tipificades. La Llei Mordassa està pendent d'un recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament. Berrio recomana aprofitar-se d'aquesta situació intermitja perquè, diu, podria implicar que alguns jutges no apliquessin la reforma a l'espera que es resolgués el tràmit. Així, si els futurs sancionats recorren el màxim nombre de multes, els col·lectius confien en què s'acabi generant jurisprudència mitjançant la interpretació del Dret Internacional que condueix a què la Llei Mordassa vulnere el dret de reunió i manifestació. Segons García Berrio, els propers mesos seran decisius pel futur de la nova legislació perquè aclariran quins articles s'apliquen i de quina manera: "Hem d'aconseguir que aquest marge [d'incertesa] jugui al nostre favor fins que la deroguem", conclou.

I si em sancionen, què he de fer?

L'ambigüitat dels articles de la Llei Mordassa ha obligat col·lectius i ciutadania a dotar-se d'eines per reaccionar davant d'una futura sanció. Organitzacions com Defendre a Quien Defiende, Alerta Solidària o Reregulara en Moviment i, fins i tot, alguns advocats –això sí, ben pocs– a nivell individual s'han compromès a donar suport en aquest tipus de

situacions. Per la seva banda, i davant l'evident desmobilització del seu sector, el lletrat Andrés García Berrio fa una crida a generar una borsa d'advocats i advocades solidàries que ofereixin serveis gratuïts perquè tothom pugui recórrer les multes i insta els mateixos Col·legis d'Advocats a "mullar-se", com a principal col·lectiu afectat del conflicte.

“ Els propers mesos seran decisius pel futur de la nova legislació perquè aclariran quins articles s'apliquen i com s'interpreten

La Llei de Seguretat Ciutadana, la reforma del Codi Penal i el pacte antigihadista són les tres potes de l'anomenat "trio de mordasses" del Partit Popular, que va entrar en vigor a mitjanit del passat 1 de juliol. TONO CARBAJO (FOTOMOVIMIENTO)

Les crítiques a una llei "franquista"

Des que el Partit Popular va aprovar-la en solitari el passat desembre, de la Llei Mordassa se n'ha parlat fins a les més altes esferes internacionals. L'ONU, Amnistia Internacional i, fins i tot, el diari *The New York Times* n'han dit la seva; però, tot i les dures crítiques, cap d'ells ha aconseguit evitar que l'Executiu espanyol acabés tirant pel dret amb la reforma. L'ONU va demanar la retirada urgent de la llei perquè "vulnera la pròpia essència del dret de manifestació pacífica" i Amnistia Internacional va criticar que "proporciona a les autoritats policials eines addicionals per restringir injustament els drets dels manifestants". El ressò mundial definitiu, però, va arribar quan *The New York Times* va dedicar-li un dur editorial el passat 22 d'abril. El prestigiós diari nord-americà va titllar la reforma, ni més ni menys, de remuntar-se "de manera inquietant als dies foscos del franquisme". En la mateixa línia, el lletrat Andrés García Berrio adverteix que "l'arbitrarietat que els cossos policials poden tenir ara, amb aquesta llei, no la tenien des de temps franquistes".

Més a... la coalició Defendre a quien defiende, que assessora sobre vulneració de drets humans i socials. defenderaquiendefiende.org

#CIEALPARLAMENT

El tancament dels CIE irromp a l'agenda política

El Parlament aprova una resolució que demana al govern central la clausura progressiva d'aquestes presons per a persones migrants

DAVID BOU
@DVBDOU

Tancar els CIE ha deixat de ser una utopia, reblava una portaveu de la campanya des de dalt de l'escenari situat a les portes del Centre d'Internament per a Estrangers (CIE) de la Zona Franca de Barcelona. Va ser la tarda del passat dissabte 20 de juny, quan dues mil persones van protagonitzar una mobilització històrica per exigir el tancament d'aquests centres de reclusió per a estrangers, que es veuen privats de llibertat sense haver comès cap delictes, tan sols per tenir una situació administrativa irregular. Dues setmanes després, el Parlament de Catalunya va votar les conclusions del grup de treball de la Comissió de Justícia i Drets Humans per a la revisió del model del CIE.

Ciudadans i el Partit Popular es van quedar sols en contra d'exigir al govern espanyol un "procés per iniciar el tancament progressiu dels CIE", principal demanda de la plataforma Tanquem els CIE –integrada per Tanquem els CIE, la fundació Migrastudium i SOS Racisme Catalunya. Els col·lectius portaven mesos treballant en el marc del grup d'estudi parlamentari amb l'objectiu d'aconseguir un posicionament clar de la cambra legislativa catalana pel tancament dels centres.

Finalment –a banda d'ERC, ICV-EUIA i la CUP-AE–, el PSC, CDC i UDC també van votar a favor d'aquest punt, tot i que els dos últims van incloure al document final la proposta d'anomenar els CIE *centres oberts d'acolliment transitori*. El document de conclusions pactat pels grups parlamentaris, que previsiblement es votarà al ple del Parlament a finals de juliol, contempla altres demandes històriques dels col·lectius en defensa dels drets

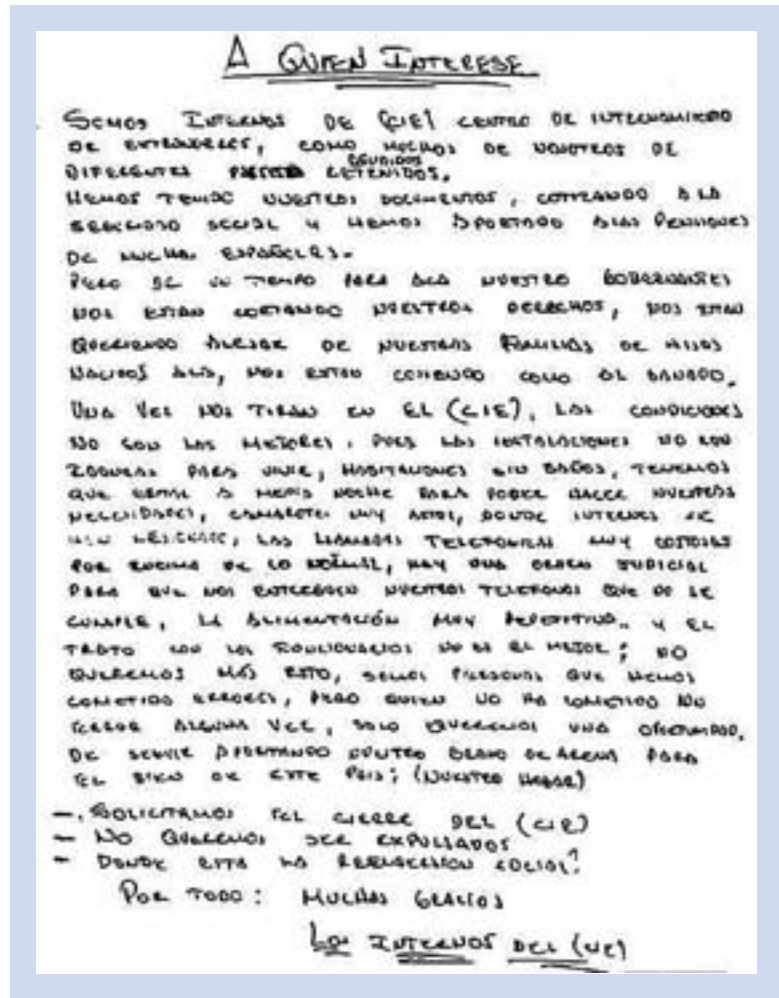
de les persones migrants. Entre les més destacables hi ha el rebuig a les batudes policials per perfil ètnic, "elements que formen part d'un mecanisme que va molt més enllà del CIE", segons la directora de SOS Racisme a Catalunya, Alba Cuevas.

FUTUR INCERT

A la memòria queda aquella tràgica nit de Reis de l'any 2012, quan el guineà Idrissa Diallo moria en circumstàncies incertes al centre de la Zona Franca. Aquella va ser l'espurna que va fer encendre la flama d'un moviment social que venia de lluny, però que en els darrers tres anys ha aconseguit impugnar l'actual sistema de control migratori i situar les seves reivindicacions a primera línia de l'agenda mediàtica i política.

Tanmateix, malgrat el posicionament del Parlament, Catalunya no té competències en matèria migratòria sinó que depèn de les decisions de l'executiu central. En aquest sentit, "un canvi de govern a la Moncloa fruit de les eleccions generals del proper mes de novembre, podria afavorir que es tinguessin en compte unes demandes que el PP no està disposat a acceptar", afirma el jurista Marc Serra, membre de la plataforma Tanquem els CIE.

La resolució parlamentària de Catalunya és pionera a l'Estat espanyol i pot provocar un reacció en cadena que contribueixi a augmentar la pressió cap els partits perquè incloguin als seus programes aquestes demandes. A hores d'ara, grups polítics de parlaments autonòmics com el d'Andalusia o el del País Valencià, territoris que també acullen algun dels set CIE que actualment funcionen arreu de l'Estat, es plantegen encetar un procés similar al del grup de treball parlamentari català.

Disset presos del Centre d'Internament d'Estrangers a Barcelona van escriure aquesta carta, dirigida "a quien interese", a finals de juny. Lamenten les condicions de vida a cel·les sense lavabo i amb la comunicació amb l'exterior restringida. Per acabar, es pregunten: "On és la reinserció social?". IMATGE CEDIDA PER TANQUEM ELS CIE

OPINIÓ

Un pas de gegant contra el racisme institucional

TANQUEM ELS CIE @TANQUEMELSCIES
ENTITAT QUE INTEGRA LA PLATAFORMA 'TANCAREM EL CIE'

El 2 de juliol la Comissió de Justícia i Drets Humans del Parlament de Catalunya es va posicionar amb una resolució històrica en què insta al Ministeri de l'Interior a iniciar en el període més breu possible un procés per tancar els Centres d'Internament d'Estrangers. Aquest compromís institucional arriba com a conclusió del Grup de Treball sobre el model de Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), en què vam comparèixer Tanquem els CIEs, SOS Racisme Catalunya i la Fundació Migra Studium, a banda d'altres expertes en processos migratoris.

Ha estat el treball de visibilització, investigació, denúncia i mobilització social contra el racisme institucional el que ha fet possible que passéssim d'un gairebé total desconeixement dels Centres d'Internament d'Estrangers al moment actual, en què els partits i les institucions han trobat la necessitat d'un debat profund sobre les actuals polítiques migratòries, per tal de garantir el dret a la mobilitat de totes les persones, sense tenir en consideració el seu origen, ètnia o raça.

El tancament dels CIE és possible i està a prop. Però no podem oblidar que el CIE forma part d'un entramat molt més extens, que parteix de les fronteres, físiques i polítiques, i acaba en les expulsions forçoses de la població migrant. És per això que considerem molt importants altres conclusions aprovades al Parlament en la mateixa sessió: el rebuig a les batudes amb perfil ètnic, a les deportacions exprés des de comissaries sense les mínimes garanties per a les persones que són expulsades i al Protocol 2007 sobre Deportacions, que preveu la sedació forçada i l'ús de correctes d'immobilització en els *macrovois* d'expulsió.

Tancar els CIE és el primer esglaó per a posar en qüestió les batudes, les deportacions forçades i les vulneracions de drets a la frontera sud. Serà més important que mai comptar amb la complicitat i participació de totes vosaltres. El racisme institucional només es supera des de l'acció conjunta als carrers, a les entitats, a les xarxes socials, a les escoles i als barris. I és aquí on la tasca de totes és imprescindible.

PRECEDENT IMPORTANT
Molts països de la Unió Europea ni tan sols tenen centres d'internament per a migrants. Els que en tenen, tanmateix, no acostumen a prendre la decisió de tancar-los una vegada els han posat en funcionament, com intenta fer ara Catalunya per la pressió dels moviments socials. L'exemple més proper que aquest objectiu es pot assolir –i també un referent a seguir– és el cas de Grècia, on el nou govern d'esquerres de Syriza ha promès el tancament progressiu d'aquests centres i ja ha alliberat diversos milers de reclusos.

Malgrat que el Parlament de Catalunya no pugui anar més enllà i depengui de Madrid, els CIE podrien tancar demà mateix sense necessitat de canviar el marc legislatiu, ja que la directiva de retorn europea no obliga que els CIE existeixin. Una dada que reforça els arguments dels col·lectius que aposten pel tancament dels CIE és que només un 47% de les persones internades a l'Estat durant el 2014 van ser expulsades. Segons Marc Serra, això "desmunta la creença que l'internament i l'expulsió són una mesura eficaç per gestionar els fluxos migratoris".

Les entitats tenen la certesa que encara queda molt camí per recórrer per fer del somni una realitat. La seva feina, però, ja ha donat uns fruits importantíssims per encarar el futur amb optimisme.

Més a... RODRÍGUEZ, J. Disset interns demanen per escrit el tancament del CIE la vigília de la votació al Parlament. A: directa.cat, 1/7/2015

Al web de la plataforma Tanquem el CIE: tancaremelcie.cat/

5 ANYS D'AUSTERICIDI

2009
El socialista Yorgos Papandreu guanya les eleccions

2010

S'aprova el primer rescat, de 110.000 milions d'euros, pel període 2010-2012. Les retallades imposades per la Troika són: jubilació als 65, IVA al 21%, reducció del 30% en la paga extra dels funcionaris, retallada del 25% de les pensions. També s'apugen les taxes del combustible, l'alcohol i el tabac. Les llicències de conducció augmenten un 20% el seu preu i es privatitzen els ports i els serveis d'aigües d'Atenes i Salònica, així com l'empresa nacional de telefonia. Es convoquen vuit vagues generals en què moren tres manifestants.

2011

S'elimina la paga extra dels funcionaris, se'ls redueix el sou i se'ls amplia l'horari laboral. Es privatitzen empreses per valor de 78.000 milions d'euros i es retalla en armament i pensions. S'apugen els impostos dels autònoms i els béns de luxe. Papandreu convoca un referèndum per ratificar les mesures d'austeritat, però es fa enrere pressionat per la Troika. Dimiteix i crea un govern de concentració presidit pel conservador Lukás Papadimos. Els grecs convoquen set vagues generals. El 19 d'octubre mor un sindicalista.

2012

25.000 funcionaris al carrer. Retallades per valor de 9.500 milions d'euros i formalització del segon rescat (130.000 milions d'euros fins a 2014) a canvi de més austeritat i una vigilància directa de la Troika. L'eliminació de convenis col·lectius provoca un descens del 20% en els salaris del sector privat. Les eleccions del juny les guanyen els conservadors de Nova Democràcia, que formen govern amb els socialistes. A l'abril, un jubilat es penja prop del Parlament. Els suïcidis augmenten a Grècia un 37% els últims dos anys.

2013

L'atur arriba al 27% i gairebé dos de cada tres menors de 25 anys no tenen feina. Per desbloquejar nous trams del segon rescat es privatitzen sectors de la banca o dels notaris i es facilita l'acomiadament dels funcionaris per raons disciplinàries. L'FMI reconeix haver subestimat els efectes negatius de l'austeritat. A finals d'any, es coneix que el 30% de la població no té accés a la sanitat pública i que un de cada cinc grecs va tenir problemes per accedir a productes bàsics l'any anterior. Es convoquen cinc vagues generals.

2014

El Parlament aprova la reforma sanitària exigida per la Troika i deixa de banda el 30% de la població que no té cobertura mèdica gratuïta. S'aproven més retallades per desbloquejar un nou tram del rescat: noves mesures fiscals, retallades en els fons de pensions suplementaris, recapitalització addicional de la banca i liberalització del mercat de productes i serveis, especialment desfavorable pels sectors ramaders i farmacèutics. Samaràs avança les eleccions al 25 de gener de 2015.

2015
Alexis Tsípras, de Syriza, guanya les eleccions

caféamblllet.com
JULIOL | AGOST 2015

caféamblllet.com
JULIOL | AGOST 2015

#GREFERÈNDUM

Quan succeeix l'inesperat

Cafèamblllet demana a l'investigadora Anna Papoutsis que expliqui els esdeveniments que van conduir al referèndum i doni pistes per al futur

ANNA PAPOUTSI @XPRESSESDORG
INVESTIGADORA I MEMBRE
DEL COL·LECTIU X-PRESSESDORG

És 29 de juny. Són gairebé les dues de la matinada. El Primer Ministre grec sorprèn tothom i anuncia un referèndum sobre el nou paquet de rescat que li ofereix la Troika; una oferta per a rebutjar, més que per a acceptar. Malgrat la propaganda mediàtica que el govern grec denuncia, el vot del *no* (oxi) finalment guanya de forma aclaparadora el referèndum del dia 25, amb el 61%. Per als grecs

i les gregues, més que una victòria, és una reivindicació; un misatge a la classe política i a les elits financeres en nom de tots els pobles d'Europa: signifca, per a la majoria, *no* al xantatge, *no* a l'autoritarisme financer, *no* a l'austeritat neoliberal.

ELS VUIT DIES QUE VAN SEMBLAR UNA DÈCADA

Les emissores de televisió i ràdio bullien, la gent només parlava d'això, a les tavernes i als cafès, als moviments socials, a la feina. La discussió era interminable. El referèndum era imminent. Les emocions oscil·laven entre la sorpresa i l'alleujament. Havia succeït l'inesperat. Després, amb els controls de capital i la propaganda, molts vam perdre els nervis. La majoria estàvem preocupats perquè, si perdíem la batalla, esgarrariem també una oportunitat per a tots els altres: el dogma del TINA (*The There Is No Alternative*) triomfaria a Europa i l'esquerra mai no es recuperaria. Això va ser el que va motivar molts, inclosa jo mateixa, a fer campanya; als barris, al forn, a la feina; no només repartint fulletons, sinó parlant amb la gent, tranquil·litzant la seva por i superant la pròpia a la vegada. El dijous 2 de juliol, a

El deute com a pedra del neocolonialisme

El març de 2010, dos mesos abans que la Troika rescata l'economia grega per primera vegada, el diari alemany *Bild* titulava: "Venguin les seves illes, grecs arruïnats! I l'Acropolis també!". Dos diputats del partit de Merkel van declarar a la capçalera alemanya que, per sortir de la crisi, els grecs haurien de vendre algunes de les gairebé 6.000 illes que conformen el país. Però, de fet, el propi Fons Monetari Internacional acaba de reconèixer que la major part dels 240.000 milions d'euros dels dos rescats han anat a parar a la

banca. Segons una investigació del col·lectiu Attac, només un 23% ha anat a parar a l'erari públic. La resta ha passat de ser deute privat a deute públic. Les paraules del premi Nobel en economia Joseph Stiglitz durant la reunió anual del Cercle d'Economia de Sitges l'any 2011 tanquen el cercle: "El que passa a Grècia no és un rescat, és una protecció a la gran banca europea (...), els rescats empijoren el problema". Aquesta reunió està patrocinada per l'auditora KPMG, Indra i La Caixa; empreses poc sospitoses de coquetejar amb el bolivarisme.

Una història injusta: les trampes de l'estadística

L'oficina d'estadístiques de la Unió Europea, Eurostat, va denunciar en un informe l'any 2011 que el Tresor grec va fer servir uns contractes de permuta de divises dissenyats per Goldman Sachs per rebaixar el seu dèficit. És a dir, que van falsejar les dades del dèficit i del deute. Segons el Pacte d'Estabilitat de la UE, cap país pot suportar un dèficit superior al 3% i un deute que sobrepassi el 60% del PIB. El 2009 el dèficit grec era del 13,6% i el deute superava el 113% del PIB. Per ocultar aquestes dades el go-

vern conservador de Caramanlis va manipular estadístiques oficials. No va ser fins l'arribada del socialista Papandreu al govern l'octubre de 2009 que la situació econòmica real no es va fer pública. Tot just un any abans, el 2008, Grècia era el país de la UE amb menys suïcidis, però a partir de 2012 encapçalava aquesta nefasta classificació. Les dades econòmiques mostren una crisi humanitària: l'atur supera el 25%, el 30% de la població ha quedat exclosa de la sanitat pública i hi ha 200.000 llars sense llum.

tres dies del referèndum, el clima havia canviat. Però no va ser fins divendres que vam entendre la magnitud de tot plegat, quan més de cent mil persones es van reunir a la plaça Syntagma per manifestar-se a favor de l'oxi.

TRENCANT LA POR

El paper dels mitjans de comunicació privats i el seu biaix descarat a favor del *sí* (*nai*) ha generat, entre el poble grec, serioses sospites de credibilitat. Aquesta estratègia alarmista, finalment, ha provocat una investigació judicial i nou periodistes estrella ja han estat cridats davant la junta disciplinària. I, el que és més important, l'audiència de la televisió privada s'ha desplomat en favor de la cadena pública, que només recentment ha tornat a emetre, després del seu tancament abrupte el 2013. Al seu torn, molts empresaris han aprofitat els controls de capital per evitar el pagament dels salaris: enviaven les persones a casa amb excedència indefinida i sense sou; i els amenaçaven amb acomiadaments en cas d'un vot del *no*.

El control de capital va ser un xoc enorme, sobretot per la forma com apareixia als mitjans, tot i que després la situació es va normalitzar: el caixer automàtic va esdevenir un lloc de trobada, un lloc de política, d'acudits, de fer front a la crisi col·lectivament. El transport públic era gratuït per a tothom, algunes fleques oferien pa gratuïtament, alguns empresaris pagaven els seus empleats en efectiu per tal d'evitar que fessin cues i hi havia ofertes especials per tot arreu. La bancarrota no semblava tan dolenta, al capdavall.

RETORNAR LA POLÍTICA AL POBLE

Si més no, el referèndum ha internacionalitzat l'assumpte grec. Avui més gent a l'estranger coneix com vivim a Grècia: que només una mínima fracció dels diners del rescat va acabar a l'economia grega, la gran majoria es va usar per rescatar els bancs; que les noves generaci-

ons paguen pels pecats dels governs corruptes del passat; que no només es tracta de Grècia, sinó també d'Espanya (i del sud d'Europa en el seu conjunt).

I, el més important: que la victòria de l'oxi va ser el resultat d'un procés col·lectiu i dinàmic. Aviat s'ha fet evident que no hi ha cap pla europeu concret: el govern grec va ser acorralat i va decidir preguntar la gent. Es podrien plantejar seriosos dubtes sobre les seves habilitats de negociació, però no sobre les seves intencions.

ÚLTIMA HORA: LA TRAÏCIÓ FINAL

Tot i així, al tancament d'aquesta edició i malgrat el *no* del referèndum, l'aparent acord amb la UE suposa la capitulació del govern grec al xantatge brutal d'Alemanya. Més que mai és evident que la resistència només pot engagar-se des d'avall i en massa. Us demano que mirem aquest procés des de l'inici, des del 2009, quan vam resistir per mantenir la nostra dignitat enfront de l'austeritat neoliberal i l'autoritarisme; quan ens vam organitzar en xarxes de solidaritat per fer front col·lectivament a la por i la inseguretat. Una cosa és segura: mentre hi ha persones que resisteixen, hi ha esperança.

TRADUCCIÓ A CÀRREC DE
KONSTANTIA NIKOPOULOU

LA VICTÒRIA DEL 'NO'

L'ambient durant el dia ha estat tranquil, però el poble grec porta anys resistint i patint. El sentiment general per la situació va "de la por a la fúria", com em deia Lefferios, el taxista. O com la Nafsica, que reconeix que, tot i intentar tenir esperança, no ho aconsegueix: "Si surt el *no*, no hi haurà acord, si surt el *sí*, hi haurà esperança", diu mentre fa una cua d'unes 15 persones per treure diners. L'Antonis, que porta sis anys a l'atur, està fart de mesures d'austeritat i tem que la "campanya de la por" triomfi i surti el *sí*. Hores després, però, milers de persones omplen la plaça Syntagma per celebrar la victòria del *no*.
À. BALLESTEROS

'OXI' = NO

Trobo la Soula (la primera per l'esquerra) a un cafè de Kolonakki, un barri benestant d'Atenes. Diu que vol el millor per a tothom. Va votar oxi (*no*) "per l'humiliació constant que pateix el poble grec". Li agrada Tsípras, assegura que "està plantant cara".
À. BALLESTEROS

'Fotomovimiento, 4 años de testimonio fotográfico'

Aquest és el títol del llibre que el col·lectiu de fotoactivistes *Fotomovimiento* ha publicat amb 200 fotografies (de les més de 14.000 que tenen a Flickr) per celebrar els quatre anys que duen immortalitzant les lluites i les injustícies socials. Van presentar-lo el 10 de juny i ara fan gira per l'estat espanyol. El podeu comprar al Pati Llimona de Barcelona (Regomir, 3). **Més a...** fotomovimiento.org

Mercader i Roger, a l'espera

El judici contra Roger Sánchez i Saturnino Mercader s'havia de celebrar el mateix dia que el de l'Isma i en Santi però s'ha suspès. L'acusació no ha estat tramitada pel jutjat d'instrucció i això vulnera el dret de l'acusat de preparar-se la defensa. Se'ls culpa d'abaixar les persianes de dos comerços durant un piquet el 29M. —GERARDO SANTOS **Més a...** absolucio Roger i Mercader. wordpress.com

Nova onada de la Marea Pensionista

El novembre del 2012, José Luis Rodríguez Zapatero va anul·lar la revalorització de les pensions en relació amb l'IPC. Els pensionistes demanen ara que els tornin l'1,9% perdut aquell any. A banda, exigeixen el restabliment de l'edat de jubilació als 65 anys i la derogació de les darreres reformes de les pensions. —G. S **Més a...** mareapensionista.org

Isma i Dani, lliures

La jutgessa ha absolt els dos estudiants de Física de la UB en no trobar proves que els incriminés sin com a autors de la crema de contenidors o de llençar pedres. Només el mossos d'esquadra que els va denunciar ha testificat haver-los vist. Van passar 34 dies a la presó. —G. S **Més a...** RODRÍGUEZ, J. La sentència absoluta dels joves Isma i Dani apunta que "van poder existir errors [...]". A: directa.cat, 6/7/2015.

#Justícia Juan Andrés

El diumenge 5 de juliol es van complir 21 mesos de la mort de Juan Andrés Benítez, després de ser reduït pels Mossos d'Esquadra al carrer Aurora del barri del Raval, a Barcelona. Per recordar-lo i demanar justícia es va dur a terme una jornada de debat, vermut i actuacions musicals a l'Àgora Juan Andrés Benítez; el solar del mateix carrer Aurora que l'assemblea del barri va ocupar un any després de la seva mort. El judici contra els sis agents que van participar en la detenció encara no té data d'inici després que l'Audiència de Barcelona descartés que els acusats haguessin de ser jutjats només per un delictes d'imprudència greu. Ara serà un jurat popular qui jutjarà els mossos d'esquadra per un delictes d'homicidi dolós. La família de Benítez demana catorze anys de presó i la fiscalia, onze. Els dies 5 de cada mes l'Àgora Juan Andrés Benítez acull actes commemoratius en record de l'empresari. —G. S

PEDRO MATA (FOTOMOVIMIENTO)

Centenars de persones es concentren en solidaritat amb els '11 del Raval'

Els pakistanesos, que van ser detinguts per formar part d'una suposada cèl·lula terrorista, eren innocents

El passat 8 de juliol l'assemblea del Raval i la campanya Justícia Juan Andrés van organitzar una concentració a la Rambla del Raval, a la qual va assistir David Fernández, portaveu de la CUP al Parlament, en solidaritat amb els onze ciutadans pakistanesos empresonats per un delictes que no van cometre. Els detinguts que van sortir de la presó van ser deportats al Pakistan i molts dels seus familiars van marxar a viure a Londres. Encara queda un dels onze a la presó, Maroof Ahmed Mirza. Els manifestants van reclamar la seva posada en llibertat, la derogació de la prohibició de tornar a l'Estat

espanyol que encara pesa sobre els deportats i la reparació i la indemnització a les famílies i els condemnats. Els fets es remunten a l'any 2008, quan la Guàrdia Urbana de Barcelona va assaltar dues mesquites —una al Raval i una altra al barri de la Ribera de Barcelona— i uns quants domicilis particulars a la recerca d'una suposada cèl·lula terrorista. L'operació va acabar amb la detenció dels 11 del Raval. A banda, la policia també va buscar centenars de quilos d'explosius a la costa de Castelló, però mai no els van trobar. El setmanari *Directa* informa que el testimoni protegit F1, peça clau del cas, reconeix que va mentir. —G. S

Més a... juanandresbenitez.wordpress.com

Entra en vigor la Llei de Transparència

La Llei Mordassa no és l'única llei a què ens hem de començar a habituar des de l'1 de juliol. La nova Llei 19/2014 de Transparència, Accés a la Informació Pública i Bon Govern va entrar en vigor aquella mateixa mitjanit. La nova normativa, tot i estar concebuda per vigilar la feina de l'Administració, té efectes sobre algunes entitats del tercer sector i les associacions sense ànim de lucre. Una de les mesures que comporta la llei és la creació d'un web on es puguin consultar els seus dels càrrecs electes a nivell autonòmic i municipal o el cost de les campanyes electorals, amb l'objectiu de poder facilitar el coneixement a la ciutadania del que fan els polítics amb els diners públics. Hi ha tres tipus d'entitats sense ànim de lucre que es veuen afectades per la nova legislació: les que presten serveis públics, les que mantenen contractes amb l'Administració, i les que reben subvencions sempre que aquestes superin els 100.000 euros anuals o suposin més d'un 40% del total d'ingressos (En aquest darrer cas si els ajuts són menors a 5.000 euros, n'estan exemptes). —G. S

Jordi Hereu i els seus negocis a Colòmbia

Segons la investigació de Marc Font publicada a *elcritic.cat*, l'excalcalde de Barcelona Jordi Hereu ha fixat per una consultoria que ell mateix va beneficiar durant la seva època de batlle per a un polèmic projecte de construcció a Colòmbia. Hereu i altres dirigents del darrer consistori socialista de la ciutat (Com ara l'exresponsable d'urbanisme Ramon García-Bragado) van participar en la realització del Master Plan de Buenaventura 2050, una localitat colombiana empobrida de la costa del Pacífic on la construcció de diversos megaprojectes està colpejant les condicions de vida de la població, segons recull l'informe de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia. La relació entre el consistori barceloní i la ciutat colombiana arriba de la mà d'Esteyco, la consultoria que durà a terme el Master Plan de Buenaventura 2050 i que en el seu dia es va encarregar de diversos projectes al port de Barcelona o al Fòrum de les Cultures. Aquest Pla dibuixa les línies de desenvolupament per a les properes dècades, basades en la revitalització econòmica de la zona del port de Buenaventura. Cal recordar que García-Bragado va ser imputat el 2012 pel cas de l'Hotel del Palau de la Música i que, el 2014, en va quedar absolt. —G. S

Més a... FONT, M. Una consultoria beneficiada pel govern d'Hereu fixa l'excalcalde per a un polèmic projecte a Colòmbia. A: elcritic.cat, 30/6/2015

Colau talla l'aixeta municipal al Grup Godó

El Grup Godó haurà d'encaixar la rescissió de l'acord publicitari que tenia amb l'Ajuntament de Barcelona. Una de les primeres mesures de Colau va ser finalitzar aquest conveni pactat amb Xavier Trias, que aportava cinc milions d'euros anuals a l'editora. Segons informa *elcritic.cat*, les subvencions de la Generalitat als mitjans de comunicació han augmentat els últims dos anys, tot i que la xifra encara és lluny del total de 22 milions d'euros que l'Administració va dedicar-hi l'any 2010. El grup mediàtic més subvencionat torna a ser el Grup Godó (850.000 euros per a *La Vanguardia* i 120.000 per a *Rac1*) amb 30.000 euros més que al 2013. El grup Hermes (propietari d'*El Punt Avui*) va rebre 713.000 euros i l'editora del diari *ARA* gairebé 600.000. Sorprenen que, tot i ser el segon diari més llegit de Catalunya, *El Periòdic de Catalunya* quedi a la quarta posició amb 591.000 euros rebuts. —G. S

Més a... PICAZO, S.; PALÀ, R. La Vanguardia i Rac1, els mitjans més subvencionats per la Generalitat. A: elcritic.cat, 3/6/2015.

IMATGE CEDIDA PER LA PAH

El Parlament admet la tramitació de la ILP de l'habitatge

A Catalunya hi ha 50 desnonaments al dia i ja són 320.000 les famílies que pateixen pobresa energètica

Després de molts mesos treballant en la recollida de signatures, la PAH, l'Observatori DESC i l'Aliança contra la Pobresa Energètica han aconseguit presentar amb èxit la ILP de l'habitatge, com se la coneix popularment. El passat dia 9 de juliol els diputats van aprovar la seva tramitació, sense cap esmena a la totalitat. La iniciativa, que va aconseguir aplegar més de 143.000 firmes, haurà de ser aprovada durant els plens dels dies 22 i 23 de juliol. L'objectiu és ara que els diputats no la retallin. Si es respecta el principi d'acord amb Convergència la ILP s'aprovarà íntegrament. Algunes de les mesures que s'hi inclouen són: una segona

oportunitat per a les famílies sobreendeutades, el lloguer social per a les famílies en risc de desnonament o la garantia del subministrament bàsic de llum, aigua i gas per a tothom. A Catalunya, hi ha 50 desnonaments al dia i ja són 320.000 les famílies que pateixen pobresa energètica perquè no poden mantenir les seves llars a una temperatura adequada o bé perquè han patit talls de subministrament. —G. S

Més a... ilphabitatge.cat

Els 15% dels nens afectats per la crisi pateixen problemes de salut

Les conclusions de l'Informe sobre pobresa de l'Observatori DESC i la PAH són clares: un 15,2% dels nens que han viscut un procés d'aquest tipus pateixen problemes de salut, cinc vegades més que els que no han viscut aquest tràngol (3,8%). L'informe també recull que un 10% dels nens mostren símptomes de tristesa, percentatge que puja fins al 50% entre els nens que han patit processos d'execució hipotecària. Els resultats escolars també són pitjors entre els nens afectats: un 17% de famílies desnonades o a punt de ser-ho tenen bons resultats escolars, front al 48% general. en el cas de les persones grans en risc d'exclusió habitacional, un 88% pateix problemes mentals vers el 13% de la població general. De totes les llars que es troben en processos d'execució hipotecària, en més de la meitat hi viuen nens. *L'Informe d'emergència habitacional a Catalunya. Impacte de la crisi hipotecària en el dret a la salut i en els drets dels menors* s'ha dut a terme després d'enquestar 905 persones que han viscut un procés d'execució hipotecària (que no necessàriament ha d'acabar en un desnonament). Per fer l'informe, els autors van fer les mateixes preguntes que l'enquesta de salut que la Generalitat realitza anualment. —G. S

Més a... L'informe complet, al web de l'Observatori DESC a observatoridesc.org

Xavier Crespo i Teresa Gomis, què s'expliquen?

El judici de l'excalcalde de Lloret, Xavier Crespo, en el marc del cas Clotilde, està vist per a sentència. La fiscalia demana dos anys i mig de presó, 17 d'inhabilitació i una multa de 830.000 euros per un delictes continuat de suborn passiu i de prevalenciació per haver concebit, presumptament, un tracte de favor a l'empresari rus Andrei Petrov. Tot i que Crespo no va voler fer ús del seu darrer torn de paraula, el seu advocat va aprofitar per assegurar que tota la instrucció era un "muntatge". Crespo ha tornat a treballar a l'Hospital Comarcal de Blanes, segons informa Nova Ràdio Lloret.

A Teresa Gomis, imputada pel cas Innova, les coses no li van tan malament. D'ençà de l'escissió de la federació de CiU, Gomis és diputada al Congrés de Madrid per CDC en substitució de Jordi Jané, nou conseller d'Interior. L'exprimera tinent d'alcalde de Reus va recollir el dia 6 de juliol la seva acta de diputada, tot i tenir una causa pendent per presumptes delictes societaris, de falsedat documental, contra l'Administració Pública, blanqueig de capitals i contra la salut pública. —G. S

Monedes socials, bancs de temps i xarxes d'intercanvi

MONEDA DE CURS LEGAL, UNA EINA AL SERVEI DE L'ESPECULACIÓ

Les monedes es van crear per facilitar els intercanvis comercials i evitar els trocs

Avui dia, la moneda de curs legal l'emeten els Bancs Centrals mitjançant el crèdit i el deute

Aquestes operacions afavoreixen l'especulació

L'ALTERNATIVA: ELS NOUS SISTEMES D'INTERCANVI I COOPERACIÓ

XARXES D'INTERCANVIS

BANC DE TEMPS

MONEDA SOCIAL

QUÈ POTS OFERIR?

- Béns
- Serveis
- Coneixements

Distribueixen els recursos entre les persones

Funcionen molt bé en economies locals

Fomenten la confiança i amistat entre el veïnat

BANC DEL TEMPS Canvies serveis/favors per temps (treball/hora)

A l'Estat espanyol n'hi ha més de 300

L'Ajuntament de Barcelona, per exemple, en té una xarxa des del 1998

Exemple:

La Maria té 80 anys i necessita que li facin la compra

El Pau ofereix 1 hora a través del Banc del Temps

El Pau necessita un cangur pel seu fill per 1 hora

La Silvia s'ofereix i obté també 1 hora

La Silvia, necessita que li cusin els baixos d'un vestit

La Maria s'ofereix a fer-ho i hi inverteix una hora

XARXA D'INTERCANVI Canvies serveis/favors per serveis/favors

Exemple:

El Marc vol aprendre a tocar la guitarra

És molt bo dissenyant pàgines web

La Marta li dona classes de guitarra

El Marc li fa una nova web per al negoci de Marta

MONEDA SOCIAL

Funciona amb cartilles, físiques o virtuals, on s'apunten les transaccions

Pots pagar amb diners corrents i amb moneda social alhora

Autogestió i control entre els membres de l'associació

No hi ha tipus d'interès i els crèdits acostumen a ser del 0%

Oxidació de la moneda: si no gastes les teves monedes socials, se t'aplica un percentatge de pèrdua. S'evita l'acumulació

Exemple:

En Pep té un hort i ven caixes de verdures a 10 monedes socials

La Carla ofereix classes de yoga a 20 monedes socials

La Carla li compra 4 caixes de verdures al Pep

La mare del Pep ven marmelades de tomàquet a 5 monedes socials

La mare del Pep acudeix a les classes de yoga de la Carla, i pago el curs amb 10 monedes socials i 10 euros

QUANTES MONEDAS SOCIALS HI HA A CATALUNYA?

ECOAXARXA: És una xarxa d'entitats, associacions i petits negocis amb més de 30 organitzacions amb sistemes monetaris independents. ecoxarxes.cat

1 euro = 1 eco

S'apleguen en fires i mercats com la Fira d'Economia Solidària

RES: És una agrupació de PIMES i autònoms de Girona

1 euro = 1 res

Més de 300 petites i mitjanes empreses

Barcelona EN COMÚ ha proposat incorporar una moneda social a Barcelona

MONEDAS SOCIALS A EUROPA

- Suïssa > Wir > Des del crac de 1929
- Àustria > Wörgl > Des del 1932
- Alemanya > Werra > Des d'abans dels anys 30
- Bristol (Anglaterra) > Bristol Pound > L'Ajuntament el promou
- Bèlgica > Res > Més de 15 anys de funcionament

Més informació: <http://map.cooperativaintegral.cat/map/> // <http://www.firaesc.org/> // <http://www.res.cat/>

A l'esquerra, presentació de l'escola Arcàdia a l'Auditori de Can Batlló. SERGI PUJOLAR (DIRECTA.CAT). A la dreta, La Nou, projecte d'educació lliure a Dosrius. FOTO CEDIDA PER LA NOU

YERAY S. IBORRA
@TRUITADEYERAY

#ESCOLALLIURE

L'educació 'va per lliure'

Creixen a Catalunya les iniciatives d'escoles alternatives, promogudes en la seva majoria per les famílies i basades en models d'educació d'acompanyament

membres de famílies, moltes participants de la criança a casa o d'algun projecte d'escola lliure ("Escoles", com les anomena Alcega en to carinyós). Des de l'associació asseguren que uns 500 infants segueixen l'educació alternativa dins de la XELL, però el nombre total es podria elevar a 1.500. Hi ha 330.000 alumnes a escoles oficials de primària i secundària, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Curs 2012-2013).

ENSENYAMENT NO DIRECTIU

L'espai i els participants, amb un rati d'alumnes de set a deu de mitjana per a cada *acompanyant* (No s'empra el terme docent); les famílies, que passen a ser part implicada de l'aprenentatge de la criatura; i el mètode pedagògic, no-directivista, per contra del conductisme que es practica a les aules convencionals. "Coses que no funcionen a l'educació normativa? Estar asseguts tantes hores, l'avaluació constant, la comparació, la competició", critica l'autora de *Una educació para la auto-realització* i consultora del Govern Francès en matèria d'educació Heike Freire. En definitiva, l'educació per lliure o viva entén el nen

com un subjecte actiu i posa especial èmfasi en les vivències emocionals, físiques, l'experimentació i la manipulació de materials. I les matemàtiques, què? I les normes, què? Es demanen els detractors... "Tot sovint s'interpreta educació lliure com a llibertinatge sense límits, i no és això", declara l'educador, psicolingüista i coordinador del CRAEV (Centre d'Assessorament i Investigació d'Educació Viva) Jordi Mateu en una entrevista a *El Diari de l'Educació*. L'educació alternativa o lliure inclou l'educació a casa i l'educació per projectes. La majoria d'aquestes iniciatives, lluny de coure's als consells escolars, estan impulsades per les famílies "cansades de no veure resoltes les seves expectatives en el sistema oficial", sosté Marc Alcega. Les escoles lliures es constitueixen com a centres privats, associatius i sense ànim de lucre, o com a cooperatives, tot i que finalment moltes d'elles es jerarquitzen per qüestions de funcionament. Des de postures crítiques amb el model lliure s'ha parlat precisament d'escoles d'elit pel preu d'assistència. Al trobar-se fora de la regulació d'Ensenyament en la seva majoria, no reben

subvenció ni ajudes. Segons Jordi Mateu, aquesta consideració de privilegi és matisable ja que una escola pública és el doble de cara que una de lliure -650€ de mitjana per alumne a la pública; 300€, a la lliure. Això respon a l'estalvi en despeses d'administració, l'implicació més gran de les famílies (des de sectors crítics es qüestiona el concepte de *voluntariat*) i el sou més precari dels mestres.

L'HOMOLOGACIÓ, L'EXIGÈNCIA

D'escoles d'educació lliures, n'hi ha per a totes les edats dins de l'ensenyament obligatori. Dels tres als sis, els pares poden educar a casa. Els problemes comencen a partir d'aleshores, quan l'escolarització esdevé obligatòria: si no hi ha denúncia, la Generalitat, en la majoria de casos, respecta la decisió dels pares. Però, què passa si es volen cursar estudis superiors? "La majoria dels nens i nenes queden al marge del sistema oficial, no hi ha relació amb Ensenyament. Els infants no estan al sistema", destaca Algega, que reconeix que aquesta és la màxima preocupació per part de la XELL. El salt després dels projectes.

Segons la Constitució, tots els infants menors de setze tenen dret a l'escolarització gratuïta, per tant, després de les proves d'accés, poden obtenir una plaça per aconseguir la titulació. A hores d'ara, la majoria dels infants acaben passant per l'escola oficial després de la formació lliure. Des de la XELL, s'exigeix l'homologació dels projectes pels estudis clàssics, el reconeixement d'aquests espais com a "centres aptes d'escolarització de qualitat". S'estan organitzant en una plataforma per pressionar el Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Més a... DONADEU, M. (2012). L'Educació Lliure. Una mirada a les experiències educatives alternatives [PDF consultable a Internet]. UDG: Girona.

De nadius digitals a militants digitals

Van ser una quarantena d'alumnes de l'Institut Casp els responsables de la campanya que va remoure Twitter amb el 'hashtag' #VotemTTIP

YERAY S. IBORRA
@TRUITADEYERAY

Falten pocs minuts per a la una. Els alumnes de primer de Batxillerat de l'Institut Sagrat Cor de Jesús Casp assisteixen al tancament d'una taula rodona de l'activitat de final de curs *Jo i el món*. Com a ponents, un representant de les Escoles + Sostenibles, el periodista Lluís Foix i el professor Sandro Macarrone. El alumnes miren amb insistència els seus mòbils. Tic, tac. Cada cop més sovint, com si fossin F1 pendents del parpelleig de llums que dona el tret de sortida a la cursa. La una. *L'hora H*. Quasi sense temps d'acomiarar els convidats, tots corren a la classe d'informàtica. Tic, tac, tic, tac. Tot s'accelera: treuen l'artilleria (*smartphones* d'última generació), comença el remolí. Són una quarantena i l'aula s'hormona com si fos final de curs -que ho és. Endorfines a raig, excitació. Un, dos, deu,

cinquanta, cent, mil. En vint minuts: dos-mil. Dos-mil tuits! "Ho hem aconseguit!", comencen les rialles còmplices. Són *Trending Topic*, #VotemTTIP és *TT*. Una de les tendències més comentades a Twitter a Barcelona a les 13:38h del dia 19 de juny.

Com si es tractés de l'experiment psicològic que el professor Ron Jones va posar en marxa a Cubberley High School (Califòrnia), conegut com *Tercera Onada* i que emulava a l'aula l'ecosistema que va permetre el naixement del nazisme, un exercici de classes -aquest cop sense feixismes de per mig!- ha posat en boca de mitja Barcelona (de la Barcelona *tuitaire*, com a mínim) el debat sobre el Tractat Transatlàntic pel Comerç i les Inversions (TTIP). I tot gràcies a uns alumnes de setze anys, moguts per un grup de professors coneixedors de la importància de les Tecnologies de la Informació (TIC). Al capdavant, el "freak de Twitter", com coneixen a Sandro Macarrone.

Els mòbils fent-se servir, i de valent, a l'Institut Casp. SANDRO MACARRONE

'Trending Topic'

Top 5 a Barcelona
el 19 de juny a les 13:38h

1. #FueraFelipeVI
2. Jordi Majó
3. #VotemTTIP
4. #lliure1516
5. #100x27s

"És important perquè és la realitat que viuen els alumnes, no podem negar-ho. Internet i les xarxes són omnipresents i hi hem d'intervenir educativament. Sóc dels que creuen en el potencial de socialització i organització de les xarxes socials: col·laboració, ciberactivisme...", destaca Macarrone, físic, professor i tallerista 2.0, responsable últim d'aquest "*divertimento*", com ell l'anomena.

Una quarantena d'alumnes han buscat informació, han preparat piulades i han fet servir tot de contactes per a conscienciar-se i conscienciar sobre el TTIP. Ni Justin Bieber, ni Ariana Grande, ni Leo Messi; els alumnes han parlat sobre una qüestió que ens

afecta a tots. Marta Sibina, David Fernández, Joan Coscubiela, i així fins a tres-cents *tuitaires* hi han participat. Tots parlant durant uns minuts sobre un tema que ha sorgit de l'aula d'informàtica d'un institut jesuïta de secundària (poc sospitats, tot sigui dit, de ser gaire modern en els seus mètodes docents). Un exercici d'intervenció en la realitat, la realitat del *núvol*, "igual de real que la vida física", com sosté l'expert en ciberactivisme i autor de la novel·la gràfica *En la vida real*, sobre adolescents i xarxes socials, Cory Doctorow.

L'experiència #VotemTTIP no neix del no-res, però. Durant el curs el grup ja havia fet un petit experiment: aprendre a fer servir Twitter com a mètode de denúncia social, en aquest cas per a parlar del tancament de l'escola bressol Gespa al campus de la UAB sota el perfil @noenstreptigeu. "Nadius digitals? Una cosa és que els nanos interactuïn amb unes eines, les puguin fer servir, l'altra és que en facin ús crític. Cal educar més, fer-los passar de nadius digitals a militants digitals", emfatitza Macarrone. Com diria el professor Boris Mir, de l'escola Les Vinyes de Castellbisbal, col·lega de Macarrone en això dels mètodes pedagògics de transformació social, el repte del professor ha de ser "fer de la realitat material educatiu". És innegable que aquesta realitat passa cada vegada més pels teclats del jovent. Posem-nos les piles, doncs, amb els experiments! De moment, l'escola Casp es planteja repetir l'experiència ciberactivista al setembre. Tic, tac.

TREBALLS I PLAERS D'AMOR

ITER LUMINIS

DE LA MÀ DE TERESA DE JESÚS I RAMON LLULL

GIRA DE CONCERTS PER MONESTIRS

MÚSICA I TRADICIÓ AL SERVEI D'UN MÓN MÉS JUST

LÍDIA PUJOL

TAST DE PRODUCTES ARTESANALS

1 AG. TORRE DE VALLFEROSA - 8 AG. GRANADELLA - 15 AG. ROCAFORT - 5 SET. PONTS - 13 SET. SEU VELLA LLEIDA - 16 OCT. S. DOMENECH GIRONA - 31 OCT. S. LLORENÇ DE MORUNYS - 7 NOV. S. PONÇ DE CORBERA - 21 NOV. BASÍLICA DEL PI BARCELONA

MÉS INFORMACIÓ: WWW.LIDIAPUJOL.COM - WWW.LACERIMONIADELALLUM.COM

#ARTACTIVISME

Postporno: un altre porno (activista i feminista) és possible

Molts dels espais barcelonins on s'havia desenvolupat aquesta pràctica han desaparegut. Però els nous grups continuen explorant-la

MARTA MOLAS
@MARTATHEGOODONE

Annie Sprinkle agafa un espècul ginecològic i mostra el seu coll uterí al públic en primer pla. "Mireu, això és pur sexe", els crida. Amb aquesta performance i el seu llibre *Postporno Modernist*, el vocable postporno va esdevenir famós. Sprinkle l'havia manllevat del també artista Wink van Kempen, que als anys 80 va usar la paraula per denominar un conjunt de fotografies de contingut explícit, però sense objectiu masturbatori, sinó paròdic i crític. També actriu porno, Sprinkle inicia el que ara es coneix com a postporno: manifestacions artístiques relacionades amb la sexualitat que aspiren a crear nous imaginaris més enllà del porno tradicional.

Barcelona va ser durant anys capital del postporno. Lucía Egaña, a qui la majoria d'activistes consideren la teòrica del grup, ho explica com "un fet contextual". "Crec que va ser una suma de coses: per un costat, persones que volien experimentar amb expressions artístiques que estiguessin vinculades a l'activisme polític; per l'altre, la presència i el treball de Paul B. Preciado van ser força rellevants per facilitar trobades en espais institucionals, que es van alternar amb espais autogestionats i domèstics", argumenta.

L'any 2003, Preciado –màxim referent en teories queer i de gènere– decideix portar al MACBA un seminari anomenat *Marató postporno*. Així començava a Barcelona, de manera oficiosa, el moviment més modern, feminista i polític de què ha gaudit la se-

xualitat fins ara. Altres veus, com Diana J. Torres –coneguda com Diana Pornoterrorista– o Urko Post Op apunten que aquest esclat ja s'estava covant a la Barcelona preturística: al local nocturn La Bata de Boatiné, tristament conegut per les batudes policials en dates tan assenyalades com el Dia de l'Orgull, hi bullia el postporno qualsevol dia fred de borratxera calenta. "No crec que puguem parlar de moviment, sinó més aviat d'inquietuds comunes sobre pràctiques sexuals i cossos dissidents", explica Urko Post Op, que forma part del grup Post Op, que realitza investigació de gènere i postpornografia i que durant anys va tenir seu a Barcelona.

Ara ja no la hi té. Com tampoc Quimera Rosa. Ni Diana Pornoterrorista, que explica els motius de tanta desbandada: "Barcelona era una llar, però ha passat a ser indesitjable. Moltes estàvem vinculades a les persones afectades pel muntatge del 4F i, des d'aleshores, el vincle amb la ciutat se n'ha anat. Barcelona, avui, és un parc temàtic i han desaparegut sistemàticament els centres socials on havia nascut el postporno. Can Vies, La Rimaia, el Bahía... Només queda l'Hangar perquè no és okupa".

FER POLÍTICA DEL PORNO

¿El postporno, més proper a la performance artística que al porno, continua sent necessari avui? Segons Urko Post Op el postporno "és intrínsecament polític". "A través d'aquest activisme es poden generar canvis, nous desitjos, pràctiques i aliances –explica–, perquè el postporno cerca ampliar imaginaris, empoderar i visibilitzar cossos

ELISE CHARBEY

"Barcelona era una llar, però ara és indesitjable. Moltes estàvem vinculades a les persones del 4F"

"Cerca empoderar i visibilitzar cossos que, fins ara, eren ignorats per la indústria 'mainstream' heteropatriarcal"

desitjables i desitjosos que, fins ara, eren ignorats o mostrats com a cossos abjectes per la indústria *mainstream* i aquesta societat heteropatriarcal capitalista". Egaña, autora de *Mi sexualidad es una creación artística*, encoratja tothom a trobar el seu propi camí: "El que pot aportar el postporno és obert, no vull determinar les lectures a conceptualitzar les seves possibles experiències. A mi em va fer pensar moltes coses, pràctiques i costums: experimentar, alterar i ampliar el meu desig, trobar altres vies per a l'activisme feminista, apropar-me al programari lliure i drogar-me una mica més".

EL POSTPORNO AVUI

Tanmateix, Egaña ironitza sobre si el postporno no deu estar passat de moda ja, "atès que s'ha estandarditzat; la gent l'ha definit com una cosa específica; l'han definit abans de posar-lo en pràctica i, així, les coses perden potència". Certament, aquesta paraula ja és història per a moltes activistes que van ser claus pel moviment. És el cas de Maria Llopis, una valenciana resident a Barcelona durant molts anys que, el 2010, va escriure una guia fantàstica, *El postporno era eso*. "Actualment, el meu projecte és *Maternidades Subversivas*, un llibre i documental sobre el po-

der revolucionari de la maternitat. Hi tocaré temes com el part orgàstic, la lactància com a acte sexual o la maternitat transsexual, entre d'altres. Del postporno, no sé ni què dir-te'n, perquè fa tant de temps queestic fora de joc... Quan vaig escriure el llibre ja estava passant pàgina. Ha estat una evolució lògica", explica.

Altres grups continuen treballant-hi. A Europa, els col·lectius Quimera Rosa, Post Op, O.R.G.I.A. o Zorra Bonheur encara breguen; a les Amèriques, ressonen grups com La Pocha Nostra, La Fulminante o Leche de Virgen Trimegisto. A cavall entre ambdós continents, Diana Pornoterrorista també dona guerra: acaba de publicar el manual *Coño Potens* i cogestiona amb Egaña, la *Muestra Marrana*, festival que ha passat de les 70 espectadores de la primera edició a les 1.500 de 2014. "Rebem curts de molts indrets del món i el que uneix tots els vídeos és que estan fets casolament i són experimentals. Per això, encara podem dir que el postporno no és mort", conclou Egaña.

Més a... L'article publicat al núm. 384 de la Directa

caféamblllet.com

La revista va tancar aquesta edició el dia 13 de juliol del 2015.

Coordinació, redacció i edició

Cristina Garde, Yeray S. Iborra, Gerardo Santos, Laia Seró

Col·laboren en aquest número

David Bou, Jordi Oliveras, Anna Papoutsis, Àngel Ballesteros, Konstantia Nikopoulou, Pedro Mata, Tono Carbajo, Manu Gómez, Victoria Columba

Disseny i maquetació

Cristina Garde

Infografia pàgines centrals

Pau Fabregat (*La Guspira*)

Impremta

Gráficas Prensa Diaria - Grupo Zeta

Cofundadora i repartidora

Marta Sibina Camps

Distribució

Centenars de voluntaris que amb la seva feina fan arribar el *Cafèamblllet* a cada racó de Catalunya

Xarxes

Facebook /Cafèamblllet (26.766)
Twitter @CafèambllletCAT (5.334)

EDITORIAL

No ens callaran

Amb la 'vostra' llei hi haurà més periodistes explicant la vostra desvergonya. Us ho heu guanyat.

L'1 de juliol va entrar en vigor la Llei de Seguretat Ciutadana, l'anomenada Llei Mordassa. Malgrat el rebuig frontal de la resta de partits, el PP la va tirar endavant aprofitant la seva majoria absoluta. Tot i l'autoritarisme de la llei i la nul·la capacitat democràtica del partit que governa, no ens callaran. Hi ha molts motius, però la majoria són massa evidents com per malbaratar caràcters. Queda clar que, atemorits pel que pot venir i pel que ja és aquí, els apoltronats que ens governen s'afanyen a intentar retallar –també– la llibertat de posar-los a caldo quan s'ho mereixin. Com un tennista asfixiat, intenten tornar la pilotada de la por a l'altra banda de la pista. No ho aconseguiran perquè la mobilització marca la seva veu. Als periodistes se'ns infla la ploma quan parlem de la responsabilitat fiscalitzadora del poder de la nostra professió. Bé, tampoc ens falta raó; però la feina –majoritàriament silenciosa i poc visibilitzada– dels moviments socials duu anys donant lliçons de valentia i de responsabilitat.

OPINIÓ

Qui ocupa el debat cultural?

JORDI OLIVERAS @INDIGESTIO
COORDINADOR DE NATIVA.CAT

La qüestió és que en el fons poques vegades, quan parlem de cultura assumint determinats debats oficials, la gent ens posem al centre

nostres principals pràctiques culturals, sembla que tenim força recursos i possibilitats per a dur-les a terme. Sense anar més lluny, des que hi ha ràdios, televisions, biblioteques públiques o internet sempre hem tingut finestres a través de les quals accedir a producció cultural amb poca despesa. De fet, molta més que el temps de que disposem. El capitalisme cultural no només vol que comprem cultura, també ha tingut molt d'interès en proporcionar-nos els seus paràmetres per entendre la vida, i per a fer això, l'accés no pot ser restringit.

La tercera resposta que vam proporcionar deia que, en comparació amb altres àmbits de la vida, la gent potser no hem acabat d'assumir que la cultura sigui cosa d'uns altres (artistes, gestors, empreses...)

en qui delegar. Afortunadament, tenim recursos per a poder muntar les nostres celebracions, inventar històries per als nostres fills, fer les nostres festes, tenir les nostres tertúlies i elaborar els nostres ima-

Una *nova* (alguns dels articles es basen en lleis anteriors) llei que desafia de forma tan flagrant la llibertat d'expressió no ens farà callar. Al contrari.

Però després del clam, toca pensar. Aquesta llei sembla feta a mida per als manifestants i, de retruc, per als periodistes. Tot un honor, gràcies. Els que surten al carrer ho continuaran fent perquè el carrer és de tots, i se les empescaran per trobar les esclertes de la *vostra* llei. I els que miren d'explicar-ho... Els que mirem d'explicar-ho tenim incontinència verbal. Tots plegats, seguirem penjant pancartes. I seguirem davant del Parlament. I seguirem fent *fotos* a policies que reparteixen *hòsties* a manifestants. Què hauríem de fer, sinó? Perquè, com recorda Garcia Berrio a la segona pàgina d'aquest número, si un agent impedeix que es fotografiï una agressió, és ell qui comet un delictes d'obstrucció a la justícia.

La *vostra* llei acabarà aturant més desnonaments. Amb la *vostra* llei hi haurà més periodistes explicant la vostra desvergonya. Us ho heu guanyat. No callarem.

L'espai del lector

A partir del proper número, reservarem un espai de la revista per als lectors i les lectores del *Cafèamblllet*.

Aquesta és una demanda que, de forma recurrent, ens heu fet arribar a la redacció i que, és clar, no podíem deixar d'escoltar.

Podeu fer-nos arribar les vostres cartes al nostre correu electrònic. L'extensió no podrà superar els 500 caràcters amb espais.

cafeamblllet.redaccio@gmail.com

amb els nostres ordinadors. Unes persegueixen el "segell de qualitat" de la cultura i d'altres no, però el que hi ha en joc en relació a la gestió del simbòlic, els patrons de gènere, les formes d'entendre el poder, o l'aprenentatge de la vida en comú, és força semblant en totes aquestes dimensions.

Hi ha coincidències pel que fa a l'activitat humana que està en joc i també hi ha punts de conflicte i tensions, ja sigui en forma de debats formals o d'accions soterrades, per la seva conquesta. Penso en l'ús d'internet o l'ocupació de l'espai públic. Potser aquí no hi ha aquella desafecció que comentàvem.

La qüestió és que en el fons poques vegades, quan parlem de cultura assumint determinats debats oficials, la gent ens posem al centre. El més habitual és que aquest centre estigui ocupat per aquelles tasques de recerca i avenç cultural que dèiem i els seus protagonistes, o per la viabilitat i potencial de creixement de l'activitat cultural econòmica. La cultura és un espai de conflicte sobre el qual diferents grups amb interessos propis batal·len i sovint ocupen el centre del debat, i poques vegades el centre és la nostra autonomia cultural. I si aquelles són les preguntes, segurament és normal que responguem amb cert desinterès.

L'article no ha estat editat ni corregit per la redacció de *caféamblllet*. Ha aparegut també a *Nativa.cat*.

Anuncia't!

Ni bancs ni empreses poc responsables socialment. Només publicitat compromesa amb el canvi social.

CAFEAMBLLLET.CATALUNYA@GMAIL.COM

caféamblllet.com

“Em veus?”, em pregunta des de l'altra banda de la pantalla. Però només aconseguixo veure una silueta fosca i les teulades de Bellpuig rere uns finestrals. Així que s'endú l'ordinador a l'altra punta de la taula i començo –ara sí– a endevinar-li els trets: rabassut, morè, murri. El Josep Manel Busqueta té el tarannà bonàs i de seguida s'embranca a xerrar. Raona sobre els fenòmens de l'economia global des de la taula d'una cuina domèstica amb l'espontaneïtat de qui explica com li ha anat el dia. Està avesat a fer-ho. Des del Seminari Taifa fa uns quants anys que intenta, juntament amb d'altres economistes de vocació, explicar els tripijocs dels bancs d'inversió, les conseqüències d'aquest capitalisme que ell defineix com “un sistema de creixement perpetu al que li importen ben poc les persones”.

Entén l'economia com “una eina de comprensió de la realitat per qüestionar l'*status quo*”. I, de fet, sembla que no podria entendre-la de cap altra manera. Quan tenia cinc anys, recorda, es passava les tardes amb el seu pare, un històric militant del PSUC, a la seu del partit. “Aquest nen ens trencarà la màquina d'escriure!”, l'esbrancaven. Quan va arribar a la universitat, desconcertat per la flaire d'economia *neoclàssica* que es respirava a les aules, de seguida es va refugiar a la lluita estudiantil. Allí va conèixer la Miren Etxezarreta, el David Fernández i molta altra gent que ha seguit compromesa, com ell, amb el canvi social. Finalment, es va integrar al moviment antiglobalització i, alguns anys després, ha acabat militant a la CUP. Tot un caldo de cultiu.

Amb la Unió Europea és crític fins al moll de l'os des que es van aprovar els acords de Maastricht que convertien l'escenari europeu en un banc de proves de l'economia neoliberal, del “capitalisme rampant”. El que li passa a Grècia, argumenta, no és més que la conseqüència d'aquest model; i vaticina que, com que el euro trontollaria si el país se'n sortís, finalment “fingiran un pacte que serà un altre rescat”. “Es que els països perifèrics anem a remolc de l'estratègia que ha marcat el centre d'Europa, amb Alemanya al capdavant!”, etziba. No li falta raó. “La Unió Europea està tocada de mort”, arriba a dir enmig de la cuina, on els estris, des del cullerot fins les espàtules, passant per l'escumadora, sembla que l'escolten, penjats de la paret, a banda i banda del seu bust, que riu i s'enutja i va enre i endavant.

“O passes per l'aro o t'expulsen. Som presoners d'un model autoritari. I així només ens quedaran societats absolutament precaritzades, pobres, angoixades. Ens

JOSEP MANEL BUSQUETA PASTISSER I ECONOMISTA

“Només ens queda desobeir, sinó ens espera l'infern”

CLARA GRIERA

Assessorar Chávez i ajudar al forn dels pares

Josep Manel Busqueta és economista però treballa des que era ben petit a la fleca familiar, al costat de la mare i del pare. Se'n sent orgullós i somriu tímidament, una mica vergonyós, quan li demano si l'endemà s'haurà de llevar d'hora. “Sí, mira... però és el meu espai de reflexió, al capdavant!”, etziba. No li falta raó. “La Unió Europea està tocada de mort”, arriba a dir enmig de la cuina, on els estris, des del cullerot fins les espàtules, passant per l'escumadora, sembla que l'escolten, penjats de la paret, a banda i banda del seu bust, que riu i s'enutja i va enre i endavant.

“O passes per l'aro o t'expulsen. Som presoners d'un model autoritari. I així només ens quedaran societats absolutament precaritzades, pobres, angoixades. Ens

Quan tan sols queden les despulles

“Després que les societats perifèriques assumissin el seu rol d'economies endeudades i, per tant, s'agenollessin a les condicions que determinava Europa, assistim a la desposseïció final, el que jo anomeno *l'hora dels voltors*, on ja només els queda, als poderosos, acabar d'esquarterar la peça”, subratlla Busqueta. La solució, com explica al llibre *L'hora dels Voltors* (és clar!), passa perquè acomplim, al peu de la lletra, tres escomeses: criticar, resistir i construir.

“La UE està tocada de mort. O passes per l'aro o t'expulsen. A Grècia fingiran un pacte que serà un altre rescat”, vaticina

“Centrar tota l'energia en els focs d'artifici sense tenir projecte pot dur-nos a un fracàs estrepitos”

apliquen la teoria de la granota, estem dins d'una cassola i van apujant la temperatura de l'aigua de mica en mica perquè no notem que ja comença a bullir. És l'infern el que ens espera”, continua amb mirada sorneguera. De passada, cita els grecs Kostas Lapavistas i Yanis Varoufakis: l'un, assessor de Syriza, desitjaria que Grècia sortís de l'euro; l'altre, l'exministre de Finances del govern hel·lè, prefereix una Europa a dues velocitats. Busqueta sembla que es decanta pel primer.

Potser és conscient que ha sonat un pèl alarmista, així que respon un sí rotund quan li demano –habituda al desànim com ho estic– si hi ha alternatives. “Algú dia la ciutadania haurà d'aprendre que l'única solució és desobeir. Venen temps difícils. I per això hem de començar a bastir estructures de sobirania popular: sobirania alimentària, energètica, productiva, residencial”, exposa mentre acluca els ulls, com si estigués cansat de llevar-se d'hora per obrir la fleca familiar on treballa. Justament en aquesta feina de base és on troba que la *nova política* ha d'esmerçar esforços. Aquests nous models no passen, diu, pels “models d'èxit” del capitalisme: la família convencional, la casa en propietat, la feina fixa fins a la jubilació. “La PAH n'és un exemple, com també ho són les fàbriques recuperades pels treballadors a Sabadell o les cooperatives de consum”, enumera. Per a ell, de fet, la independència de Catalunya n'és un esglaó més.

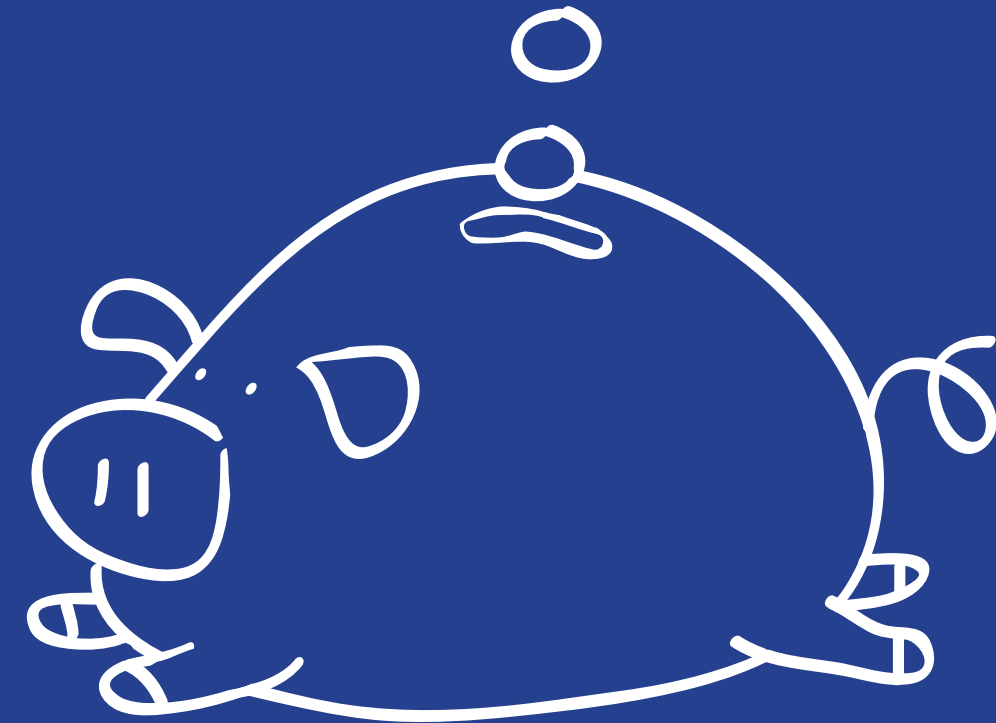
Per què la dreta conservadora aposta, doncs, per la independència? “Una aposta fal·laç –respon–, les oligarquies catalanes es van quedar sense recursos per la recentralització de l'estat espanyol i es van veure obligades a trencar la baralla. La independència no és per a ells desitjable, però els dóna possibilitats de negociar. Així que amb la dreta catalana no tenim absolutament res més en comú que un moment concret i fugaç, que és el de posar tota la nostra capacitat política per a la ruptura amb l'estat espanyol. I prou”.

Es veu d'una hora lluny que Busqueta no és de “*sarau* polític”. Per això, de moment, no es presentarà a les llistes de la CUP com semblava que alguns preveïen. Diu que cal “arremangar-se, enfangar-se”; i fa una advertència: “Centrar tota l'energia en els focs d'artifici, en conquerir la institució, sense tenir un projecte real i consolidat, pot dur-nos a un fracàs estrepitos, a una decepció molt gran”. La ciutadania, avisa, no s'ho pot permetre.

Més a... seminariataifa.org

cafeamblllet.com Ens ajudes?

La publicació que tens a les mans no accepta subvencions, ni publicitat institucional ni d'empreses de l'IBEX. Per això la teva col·laboració és indispensable per poder continuar explicant el que tants amaguen.

FORMA DE PAGAMENT

A) REBUT DOMICILIAT

Per 60 euros a l'any, podrem enviar-te les 10 edicions a casa teva i, sobretot, imprimir i distribuir 1.400 exemplars gratuïts repartits a bars, comerços, transports d'arreu de Catalunya

12 COBRAMENTS DE 5€

2 COBRAMENTS DE 30€

6 COBRAMENTS DE 15€

1 COBRAMENT DE 60€

B) TRIA LA QUANTITAT MENSUAL QUE VOLS APORTAR

IMPORT

DONACIONS

Si ho prefereixes, pots fer-nos una transferència indicant-nos les dades de contacte.

Associació Cafèamblllet
IBAN ES17 3025 0900 87 1400015132 (CAIXA D'ENGINYERS)
IBAN ES88 1491 0001 21 2121317420 (TRIADOS)

DADES PERSONALS

NOM DNI

COGNOMS

DOMICILI

POBLACIÓ C.P.

DADES BANCÀRIES

IBAN ENTITAT

OFICINA D.C.

NÚMERO DE COMPTE

NOTA! Tots els socis tenen accés als extractes bancaris de la publicació i podran veure tots els contractes, nòmines i factures que paga i cobra l'Associació Cafèamblllet. L'objectiu és que cada subscriptor vegi, sense intermediaris, en què es gasta cadascun dels seus euros.

SIGNATURA

ENVIA'NS LA BUTLLETA:
l'Apartat de Correus 55 · Breda · Girona · CP17400

cafeambllletcatalunya@gmail.com

Més a...

<http://www.boe.es/boe/dias/2015/03/31/pdfs/BOE-A-2015-3442.pdf>

LLEU | 100 a 600 euros

1

Venda ambulat

La venda ambulat sense autorització, que prolifera als centres de grans ciutats com Barcelona, estarà tipificat com una infracció lleu. Així, pràctiques com el *top manta* són multades en comptes de ser resoltes d'arrel.

GREU | 601 a 30.000 euros

2

Difondre determinades imatges de la policia

No està prohibit gravar la policia. El text només parla del posterior ús que se'n faci i sempre amb respecte al dret a la informació. Si un agent esborra el vídeo, qui comet un delicte d'obstrucció a la justícia és ell (no tu).

LLEU | 100 a 600 euros

3

Protestar a les altures

Els activistes de Greenpeace que es van penjar a la nuclear de Cofrentes només hauran de pagar la reparació d'una tanca. Allò va passar el 2011. Ara, la multa per una acció semblant podrà arribar als 600€.

Atemorits pel que pot venir, els apoltronats que ens governen s'afanyen a retallar la llibertat de posar-los a caldo

PÀGINA 13

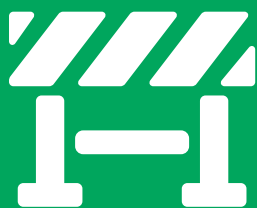
SENSE POR...

L'auca del senyor Fernández Díaz. De com la ciutadania ha d'encaixar un nou revés democràtic

GREU | 601 a 30.000 euros

7

Tallar carreteres

Aquesta és una de les accions més recurrents entre els estudiants universitaris. Ara se'ls podria multar amb fins a 30.000 euros, sempre i quan l'acció ocasioni una "alteració greu de la seguretat ciutadana".

CAP

8

Llista negra d'infractors

La llei preveu un Registre Central d'Infraccions per "exclusivament apreciar la reincidència". El tindrà el Ministeri de l'Interior. Més enllà de la indignació que genera, l'article tan sols tipifica una pràctica ja habitual.

GREU | 601 a 30.000 euros

9

Manifestar-se davant d'institucions polítiques

La llei sanciona les manifestacions davant el Congrés, el Senat i els parlaments autonòmics; això sí, només si hi ha quelcom tan ambigu com una "perturbació greu de la seguretat ciutadana".